Ч. 56. Неділя 11 (24) марта 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї, незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Недостача рільних робітників в Німеччині. — Німецка часопись про замах на міністра Боґолепова. — Студентскі розрухи в Росиї.)

Комісия леґітимацийна відбула в четвер перед полуднем засїданє, на котрім посол Гіжовский реферував о виборі посла Марияна Блажовского, і вніс узнанє важности того вибору. По довшій дискусиї, в котрій забирали посли: Бик, Кос, Шустершіч, Шікер, кн. Сапіга, і инші, внесенє принято. В дискусиї посол Кос поставив внесенє, аби предложено повній комісиї всї акти, що дотикають протесту против вибору посла Марияна Блажовского; дальше, аби переслухано всї особи, підписані на протестї, а в кінци, аби вислано окремого урядника Німця до Галичини, аби на місци перевів слїдство. То внесенє відкинено. З черги признано вибір посла Кльофача в Літомишли. Вкінци повідомив председатель, що посол Кос зложив свої реферати о виборі послів: Василя Яворского і дра Короля.

Часописи німецких рільників обговорюють тепер обширно справу напливу до Прусиї робітників на час лїтних місяців. Між иншими пише про ту справу Köln. Volks-Ztg.: Ми вже давно говорили о тім — пише она — що рільне господарство на схід від Лаби переживає тепер небезпечну кризу, і мусить діждати ся банкрутства, коли Росия нагле замкне двері; супротив того треба поручити, аби прибуваючі на лїтний час робітники тут у нас поселяли ся. Против того средства піднесено страшний крик; всї побоювали ся напливу католиків до наших провінций протестантских. Тепер ми пересьвідчені, що кождий рільник протестант сильно жалує, що відкинено нашу раду. Многі з них опинять ся в безвихіднім положеню, коли Росия дійстно не позволить на еміґрацию робітників. Вже тепер можна сказати, що в цілих округах стан рільного господарства зависить від доброї волї російского правительства. Одержуємо множество листів від рільників, котрі впевнюють, що грозить їм неминуча погибель, коли не будуть мати робітника з Росиї. — Инші часописи також вказують на те, що російске правительство видасть заборону виходити робітникам до Німеччини, коли она піднесе оплату від російского збіжа.

Про замах на міністра просьвіти Боґолєпова, котрий спровадив смерь міністра, пишуть з Росиї до монахійскої Allgemeine Zeitung: „Атентант не був дїлом приватної мести, але випливом загального невдоволеня, яке панує між російскими студентами в наслїдок жорстокого поступованя начальства. Свого часу Боґолєпов мусів уступити з уряду ректора на московскім університетї, де він був професором римского права, бо его безвзглядне поведенє зі студентами викликало було непокої і невидержимі відносини на університетї. На становищи міністра просьвіти був він ще більше строгий і нетолерантний, а 1899 року виєднав указ, котрим студентів за участь в розрухах засилано в салдати. Протест против того указу довів сего року в Киві та в инших університетских містах до розрухів, котрі придушувано шаблею і нагайкою. Міністер зарядив строгі кари, а сотки студентів віддано сейчас в салдати. По тім наступив атентат Карповича. Чи доля Боґолєпова причинить ся до зміни тої улюбленої системи, яку доси примінювано супротив студентів? Реакционери будуть певно виводити з атентату конечність ще строжших мір супротив студентства, але мабуть не хибне і поважних осторог аби занадто строгими мірами не доводити студентів до крайности, але старати ся відповідними уступками успокоїти їх“.

З Петербурга доносять до Відня, що в Дорпатї вибухли також грізні студентскі заворушеня. До студентів прилучило ся населенє. Демонстранти ставили барикади і боронились против війска. Кілька студентів і жовнїрів погибло, кілька є ранених. Міністер війни, ґен. Куропаткин, запротестував против сего, щоби студентів карати примусовою військовою службою, бо се не пристоїть чести армії, щоби хтось за кару був жовнїром. Цар рішив сю справу против міністра війни. Міністер внутрішних справ Сіпяґін уступає. Єму закидають, що надто легковажив собі студентский рух. Єго наслїдником має стати великий князь Серґій Александрович, ґенеральний ґубернатор в Москві.

---

40)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Дрожачи на цілім тїлї від студени і страху, поклала она руку на замок; але ключа в нїм не було. Сягнула на цьвях в горі; і там его не було. Той, що єї тут замкнув, був осторожний, і очевидно забрав ключ до своєї комнати. Чи він зробив так само і з задними дверми? Она вернула ся назад через сїни попри комнату панї Джеррокс, де стара спокійно хропіла, та як могла, шукала собі дороги в будинку повнім закамарків.

Сїни на долинї творили від переду аж до заду довгий коритар, котрого одна стїна мала вікна. На кінци того коритаря були двері, до котрих она хотїла дістати ся. Місяць добув ся був крізь мраку, і его сьвітло, що заходило крізь кождий отвір, кидало ряд дрожачих, сріблистих смуг до сїний. Межи кождою з тих смуг невиразного сьвітла було темне місце. Кеті станула на горішнім кінци коритаря, припершись рукою до муру, перепуджена наглим видом місяця і тим якимсь несамовитим вражінєм зміни сьвітла і темноти, яка вздовж тягнула ся. Коли она так там стояла, побачили нараз єї від страху широко отворені очи, що хтось іде до неї.

Она виділа, як якась темна маса порушала ся з другого кінця. Тепер переходила она через смугу сьвітла, щезла знову, показала ся ще раз, і знову згубила ся в темнотї, щоби опісля виринути з неї. Так перейшла тота маса половину дороги і підходила щораз близше. Кеті стояла як задеревіла зі страху, і не рушала ся, лиш чекала. А то щось підходило щораз близше і близше. Тепер пересунуло ся через послїдну смугу сьвітла саме перед ню! Тепер стануло таки коло неї. Господи милосердний, то був якийсь дух! Місяць студеним сьвітлом сьвітив на его вихудлу постать і его темне одїнє. Бідна дївчина підняла руки в гору, крикнула страшним голосом перепуджена, що аж залунало голосно по цїлім старім домі, і зімлївши, упала на землю.

35.

Годї було би описати страх і зворушенє, в якім жив через той час Тома Дінсдаль. Надармо старав ся він всїлякими способами впасти на слїд повтїкавших. Ходив без цїли по Льондонї, звідував ся, розповідав свою історию та просив о поміч. Анонсував в ґазетах і випитував кождого, хто лиш міг що небудь знати о тій справі. Але не було нікого, хто би міг був єму помочи або вияснити тайну.

Нїхто в конторі не знав, де перебуває старший спільник. Езра відповідав на всї питаня, що лікарі порадили его батькови сидїти в як найбільшім спокою на селї. Тома що вечера ходив крок в крок за Езрою в тій надії, що так впаде на слїд, але надармо. В суботу пішов за ним аж на дворець, але Езрі, як ми то вже виділи, удало ся втечи від него.

Старий Дінсдаль таки вже направду побоював ся о здоровлє свого сина. Він не їв нїчого і спав неспокійно. Надармо старали ся обоє старі дораджувати єму, щоби він успокоїв ся і був терпеливий.

— Езра знає, де они — викрикував Тома нераз, бігаючи по комнатї як шалений. — Я мушу довідати ся, а хоч би я то мав єму вирвати із его души!

— Спокійно, хлопче, спокійно — відповів доктор на один такий вибух. — Силою не вдієш нїчого. Перед законом суть они в праві, а ти би не мав права, колиб дїлав нерозважно. Дївчина могла була написати, коли їй зле вело ся.

— Так, могла би була написати. Мусїла забути на нас. Бо й як же могло би бути инакше по тім всім, що перед тим стало ся.

— Не тратьмо надії, якось то буде — казав доктор, додаючи єму відваги, а поправдї був він і сам дуже занепокоєний ходом цїлої сеї справи. Він внаслїдок свого званя научив ся так добре сьвіт пізнавати, що став ся був знаменитим знатоком людскої натури. Не сумнївав ся анї трошки, що Кеті Ґерстон була щирою, повною характеру дївчиною. Она би того не зробила, щоби виїзджаючи з Льондону, не написала кілька слів до своїх приятелів і не розповіла їм куди і длячого їде. Мусїла конче бути якась причина, коли она мовчала, а тою могла бути лиш одна із сих двох: — або она була слаба і не годна писати, або їй не вільно було писати, і єї не допускали до того. Ся послїдна можливість здавала ся докторови небезпечнїйшою з обох.

Новинки.

Львів дня 23-го марта 1901.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала між иншими Фел. Уляницку старшою учителькою 4-кл. школи на передмістю в Городенцї, Макс. Брилиньского управителем 2-кл. школи в Бурдяківцях і Йос. Фігаля учителем 1-клясової школи в Козарі.

— **З Перемишля** пишуть: Заходом товариства „Руска Бесїда" в Перемишли, будуть відбувати ся в комнатах товариства відчити, продукциї музикально-вокальні членів „Бояна" і товарискі забави. Читати будуть: др. Щурат про белєтристику, поезию і переклади з Видавничої Спілки; проф. Мануляк про нові напрями в природничих науках; Глібовицкий про нові відкритя в области фізики а Коренець про „Злуку України з Москвою і єї наслїдки". Перший відчит дра Щурата в недїлю 14 с. м.

— **Дощі і снїги.** З Риму телєграфують, що в многих місцевостях горішної Італії падуть великі дощі; ріки повиливали. — З Берлина доносять, що в цїлій середній Німеччинї, в околици Дрездна, Франкфурту над Меном, Вроцлава і инших місцевостий лютять ся бурі з снїгом. Снїги упали також в австрийских краях, на Мораві, Шлезку і Галичинї.

— **Геройске дїло жандарма.** Вечером дня 19 с. м. вибух в Тернополи огонь недалеко зелїзничого двірця. Заки приїхала огнева сторожа, два доми стояли в полуміни, а огнем кидало на сусїдні загороди. Горіли доми Войтїха Кормажина та Івана Бутрима. При тїй пожежі жандарм Йосиф Вальох доверши́в дїйстно геройского дїла. Хата Бутрима вже мала запасти ся в мори огню, коли замічено, що нема старенької матери Бутрима. Коли се почув н. Вальох, скочив в полуміню і за хвилю виніс старушку, цїлком здорову, лише переляканy. Жандарм обсмалив собі волосе і попарив руки, а крім того его карабін ушкодив ся.

— **Огнї.** В Половім коло Радехова згоріли вчера в полудне будинки ерекцийональні і загороди сїмох селян, з котрих два не були обезпечені.

— **Пересторога.** В околици Рави і Угнова крутять ся агенти якогось кредитового товариства „Бурштин", виманюють від селян членьскі удїли по 100 К. і втягають їх до товариства, обіцюючи їм позички. Супротив того повинні би сьвященики і учителї остерігати селян перед тими агентами, бо сез сумнїву, що тут криє ся знов якесь ошуканьство.

— **200-лїтний ювилей** 41-го черновецкого полку піхоти буде обходити ся в цьвітни с. р. На площи, де кінчить ся улиця Ратушева, а розпочинають ся улиці Кучурівска і Семигородска стане памятник.

— **Замах на ґенерала.** Онегди переходив в Будапештї мостом на Дунаю ґенерал жандармериї Яблонцей. В самій середині моста приступив до него якийсь мужчина і подав ему письмо. Ґенерал відправив его до своєї канцеляриї, але незнакомий витягнув револьвер і стрілив до ґенерала. Стріл хибив, а незнакомого арештовано. Показало ся, що напастник называє ся Іван Ґаль, був жандармом, але его видалено зі служби і за те хотїв він пімстити ся.

— **Убитий деревом.** З Жовкви доносять: Дня 18 с. м. коло години 10-ої перед полуднем селянин Андрух Куницкий, господар з Туринки, стинав дерево. Дерево падаючи, так нещасливо ударило его, що Куницкий до трех годин помер.

— **Студентскі збитки.** Університетскі студенти в Гайдельберзї показали під конець першого курсу, що уміють. З кінцем курсу постановили они таки на праву і то добре університет замкнути. Отже головну браму замкнули ланцухами на сїм колодок а у всїх инших дверех позабивали замки воском і кітом. На другий день не міг нїхто добути ся анї з університету анї до університету. Треба було закликати кількох слюсарів і ті мучили ся доброго пів дня, заким змогли всї замки поотвирати.

— **Смерть за 80 сотиків.** Селянин Іван Сїґур з Девятера, равского повіта, убив в тамошній коршмі вартівника Гната Юнку, ударивши его кулаком в потилицю. Причиною убийства було домаганє Юнки, щоби Сїґур заплатив ему 80 сот. за то, що відбував за него нічну варту. Убийник зголосив ся сам до равского суду.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Деякі ради під весну. Памятайте на то, щоби зерко на насїнє було дорідне. Хоч би треба й дорого заплатити, то лїпше купити, як сїяти своє утле. Лиш дорідне зерно буде в перших початках добре живити молоденьку ростинку, а така ростинка буде красше розвивати ся і лїпше зародить. На то само треба й при бараболях уважати; чим більше запасу поживи в бараболи до саджения, тим лїпше буде розвивати ся молода ростина, навіть серед некорче догідних обставин. Длятого до садженя треба вибирати великі барабoлї. Щоби якась ростина добре кільчила ся і борзо та красно росла, потребує відповідного тепла землї. З того виходить, що хоч треба так рано сїяти як лиш можна, то все-таки не зарано, коли земля ще не огріла ся достаточно. Рано засїяне збіже, а особливо овес, дає найбільший добуток. Длятого правилом повинно бути: сїяти як найранше, скоро земля і погода на то дозваляють, але з другої сторони і не треба дуже квапити ся. При обсїваню треба на то уважати, щоби зерно не пішло за глубоко в землю, бо мілко вкрите зерно кільчить ся борше і розвиває ся сильнїйше, як то, що вкрите грубо. Чим більше часу потребує зерно, щоби зійшло, тим скорше будуть розростати ся буряни. Сїй і сади лиш то, з чого можеш сподївати ся як найбільшого зиску. Коли хочеш мати більше зерна, сїй рідше; хочеш мати більше соломи, сїй густїйше; на зелену пашу сїй найгустїйше. На зле обробленім, грудоватім і нечистім поли сїй густїйше, на добре обробленім рідше.

— Пашна морква. Коли би з весною показало ся, що озимина десь вимерзла, то в такім місци найлїпше засїяти моркву на пашу. Морква щоби зійшла потребує дві або й три недїлї, а найлїпше сїяти єї при кінци марта або з початком цьвітня. Щоби зерно моркви засїяти, то треба єго насамперед добре витерти в руках, щоби поломити гачики на нїм, а

Як би він був знав, в якій непевности знаходила ся фірма Джірдльстон та єї некучі клопоти грошеві, то він би був зараз здогадав ся, що то може бути. Але того він навіть і не прочував, і мав повне довірє до батька і сина. Він знав постанову в завіщаню Джона Герстона і нераз жалував того. Сорок тисячів фунтів, то був гріш, котрий навіть і богатого чоловіка міг був звести на злу дорогу.

Була субота, третя субота, від коли Джірдльстон щез десь був зі своєю вихованкою. Дінсдаль постановив був собі кріпко не спустити Езру з очий куди би він і не пішов. Тамтої і перед тамтої суботи удало ся було молодому купцеви утечи від него і за кождий раз не було его дома аж в понедїлок рано. Тома знав — і то єго найбільше огірчало — що в тих днях перебував він разом з Кеті і єї опікуном в якійсь незвістній ему криївцї. Сим разом бодай не сьмів він був ему уйти, не зрадивши своєї цїли.

Оба молоді мужчини сидїли аж до другої години в конторі. Відтак взяв Езра свій капелюх убрав на себе верхну одежину і позапинав єї добре на собі, бо на дворі була велика студінь. Зараз взяв і Тома свій повстяний капелюх на голову та пішов за ним до Фрічерч Стріт так борзо, що і двері ще за першим не замкнули ся, як вже й другий вийшов. Езра оглянув ся, коли почув кроки за собою, і заворкотів як роздрочений пес. Оба вже не удавали чемности один супротив другого, лиш кілька разів подивили ся на себе, то все поглядом ненависти і недовіря.

Як-раз переїздував якийсь гепсом. Езра шепнув до візника кілька слів і скочив до каритки. На щастє стояв коло тротоару і якийсь другий, котрий скінчив був свою їзду. Тома прискочив до него. — Не спускайте з очий того червоного Каба — сказав він. — Робіть, що хочете, але дивіть ся, щоби він Вам не втік. Візник був чоловіком, котрому не треба було богато говорити, він лиш кивнув головою і пігнав.

Случайно був сей кінь чи може жвавійший, чи не так змучений, як той котрим їхав молодий купець. Червоний Каб покотив ся долї Флїт Стріт, завернув знову і згубив ся десь в вузких уличках коло катедри сьв. Павла, звідки показав ся знову над берегом Тамізи. Але мимо того всего годі було єму втечи від того, що гонив за ним. Червоний Каб поїхав дальше вздовж берега і через якийсь міст на другу сторону; Томів знаменитий візник їхав поза ним лиш на кілька метрів далеко. В одній з вузких улиць на другім березі казав Езра станути перед якоюсь простою пиварнею. Тома казав ся повезти трохи дальше і станути відтак на такім місци, звідки міг все добре видїти, що стало ся. Езра зіскочив з воза і зайшов до шинку. Тома ждав на дворі нетерпеливо, аж він знову вийшов. Доси було єму досить неясно, як собі ту їзду пояснити. Через якусь хвильку наповняла єго фантастична надія, що Кеті ховає ся тут в сїй якійсь дивній криївцї, але коли собі трохи лїпше розважив, побачив, кілько нерозуму і неможливости було в тій гадцї.

Не потребував довго ждати. За кілька хвиль вийшов молодий Джірдльстон знову а з ним якийсь великий сильний мужчина з густою рудою бородою, убраний нужденно і як здавало ся трохи пяний. Тома ще більше не міг собі того пояснити. Хто би то був той хлописко і яке він має дїло з дотичною справою? Як гончий пес гонив Томів візок дорогою помежи множеством возів, що їздять улицями Льондону і анї на хвильку не стратив з очий своєї добичі. Тепер завернули они до Ватерлю Род саме попід дворець Ватерлю. Червоний Каб скрутив в бік і поїхав в гору улицею просто на головний перон. Тома зіскочив борзо, кинув візникови соверена і побіг чим скорше пішки за тамтими.

Коли забіг на дворець, були Езра Джірдльстон і той якийсь незнакомий саме перед ним. На двірци було множество людий, бо то була субота отже на провінцию відходили окремі поїзди. Тома бояв ся, щоби не стратити з очий тих обох мужчин, отже розпихав людий ліктями і як міг робив собі дорогу та держав ся так близько них, що міг був їх рукою досягнути. Они приступили як-раз до білєтової каси, коли Езра оглянув ся і побачив поза собою свого суперника. Він закляв із злости та шепнув щось до свого запитого товариша. Той обернув ся і заворкотївши щось невиразно кинув ся як дикий звір на молодого мужчину та вхопив єго за горло своєю мозолистою рукою.

Але вхопити когось за горло, то ще не значить нїчого, треба ще й замочи на него особливо же коли він ще й межинародний грач в ніжну пилку. Для Томи був той простачиско з рудою бородою, що як скажений кинув ся на него, нїчим иншим як тисячі тих грачів навперідь з карками як у волів, що колись давнїйше кидали ся на него. Зі спокоєм, якого надає вправа, вхопив він напастника своїми довгими мязистими руками і метнув ним так, що бородач лиш замлинцював ногами у воздусї і упав на землю з такою силою, що аж під ним задуднїло і там полежав ледви ще дихаючи.

Тома запалив ся тепер до бійки і єго сиві очи засьвітили ся, з лютої радости, коли кинув ся на Езру. Всї осторогі єго батька та упімнення матери пішли з вітрами, коли побачив свого ворога перед собою. Та й Езра, щоби признати єму справедливість, не напудив ся лиш прискочив до него і став валити обома кулаками. Замагали один на другого, бо оба були вправними боксерами і незвичайно сильними людьми. Езра був може дужчий але Тома був спосібнїйший. Настала була коротка але завзята бійка — слїдували удар за ударом і то

відтак змішати з піском або сухою землею і тогди сіяти. Щоби же морква добре і борзо зійшла, то треба зерно на день два усипати верствами з мокрою землею і аж опісля змішавши землею сіяти. Найліпше сіяти на пашу велику жовту моркву з зеленими головками. Сіє ся рядками, котрі треба собі позначити, під конець марта або з початком цьвітня. Коли ростинки виростуть на яких 5 до 6 цм. високо, то треба їх проривати. В осени, в жовтни або в половині падолиста виривається моркву або руками або викопує ся і пряче ся на зиму в пивницях або в кінцях, лиш треба уважати, щоби не гнила. Листєм з моркви, доки ще зелене можна також гудувати худобу. До годованя січе ся моркву, мішає ся з половою і січкою. Моркву їдять особливо коні дуже охотно, бувають від неї гладкі і не так легко по ній прнють. В зимі, коли коні мало роблять або таки нічого, то найліпше годувати їх морквою замість вівса, через що годоване коний вийде дешевше. Найбільше значінє пашної моркви в тім, що її можна ужити за перехід із зеленої паші до годівлі в стайни.

— Мясо кріликів яко пожива народна (Д.) В Бельгії і Франциї годують крілики вже майже від сто літ, а та годівля дає тим краям велику масу смачного і поживного, а що найважнійше дешевого мяса, а крім того висилають крілики на торги ще й до инших країв на продаж, з чого мають немалий зиск, так, що многі родини жиють лиш з тої годівлї. Мясо кріликів уважає ся там у всїх верствах суспільности за великий присмак і его приготовляють на всїлякий спосіб, почавши від простої печені аж до паштетів. Славне богатство Франциї походить в значній части від того, що там годівля кріликів і дробу єсть так розвинена як в нїякім краю на сьвітї. Додати тут потреба, що годівлею кріликів у Франциї займають ся по найбільшій части жінки і молодші члени родини. Крілики можна годувати всіми відпадками домашного господарства, котрі мають лиш дуже малу вартість або таки зовсім нїякої, треба їм лиш при тім давати по трохи вівса, кукурудзи та грубого пшеничного ґрису, самого або змішаного з вареною бараболею. Бараболя з ґрисом або й без него найлїпша до тученя кріликів. Лїтом треба дуже на то уважать, щоби кріликам не давати мокрої зеленої паші; по дощи, росї або інею треба єї насамперед обсушити. Мокра зелена паша єсть для кріликів дуже шкідлива. Так само треба осторожно годувати салатою та шпінатом і нїколи не давати за богато або через довший час. Годувати треба правильно два або три рази на день, а за кождий раз давати лиш тілько, щоби они наїли ся і нїчого не лишили. Щоби кріліки добре їли, треба пашу часто зміняти. Коли годує ся зеленою пашею, то не треба давати пити, а навіть і в зимі не треба того робити, коли їх побіч сухої паші годує ся бураками, ріпою або морквою; лиш коли годує ся виключно сухою пашею, треба їм раз на день давати сьвіжої води. Важною річию в годівли кріликів єсть, щоби їх стайня була чиста і суха та щоби мали добру підстілку з соломи, листя або моху. Перехід від лїтної до зимової годівлї або в відворот мусить поволи відбувати ся. (*Д. б.*).

Переписка господарска.

І. М. в Гор.: П. К. Добжаньский дійстно вже випровадив ся з Пфайферівки і докладної адреси не можемо подати. Найлїпше заадресуйте лист: K. D. Drukarnia E. Winiarza, Львів, ул. Оссолиньских ч. 13. Він за свої кріліки дістав був на виставі золотий медаль. При нагоді запитайте его також як приправляти мясо з кріликів. Як би Вам удало ся розмножити собі кріликів і приучили людий до приготовлюваня мяса з них, то Ви могли би в своїй місцевости робити добрий інтерес. Про годівлю кріликів знайдете в повисшій статьи.

А. Майк. в Город.: Скубане гусяче пірє купує Йосиф Шустер, склад постелї, Львів, ул. Коперніка ч. 5.

Іван О. з Дрогобича: Пнї пчіл до заложеня пасіки, рамкові на міру як товариські, можете дістати у О. К. Добряньского гр. кат. пароха в Лежахові пос. почта Сінява коло Ярослава.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 22 марта: Пшениця 7·50 до 7·75; жито 6·50 до 6·75; овес 6·50 до 6·80; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·50 до 6·75; ріпак 10·25 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до варения 7·50 до 12·—; вика 8·50 до 9·—; бобик 6·25 до 6·50; гречка 7·— до 7·25; кукурудза нова 5·90 до 6·20; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 65·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 50·— до 90·—; тимотка 20·— до 26·—.

— **Ціна телят, свиней і овець** на заріз у Відни 21 марця: На торг привезено 4173 телят; 2544 живих свиний; 2258 патрошених свиний; 295 патрошених овець, 3695 ягнят. Патрошені телята плачено 68 до 80 с., лїпші 82 с. до 1·10 К., найлїпші 1.12 до 1.20 К. — Молоді свині плачено по 58 до 78 с., патрошені свині на мясо по 86 до 96 с.; товсті свині по 80 до 92 с.; підсвинки по 80 до 92 с., важкі по 0.96 до 1.14 К. — Патрошені вівці по 60 до 76 с. за кільо. — Ягнята по 10 до 30 К. за пару. — Овець пригнано 1513 штук. Торг був лїпший, ціна підскочила; експортові плачено по 46 до 47, лїпші по — до 50 с. за кільо.; — бракові по 37 с. до 44 с. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 марта. Як доносить Fremdenblatt прибуло там вчера з Діссельдорфу дві армати системи Ерґарда. Та часопись додає, що ті армати споваджено для довершеня проб, котрі ще досить довго потревають, заки буде рішене, чи має ся ними уоружити австрийску артилерию.

Вроцлав 23 марта. Як доносить Breslauer Ztg. з Петербурга при послїдних розрухах студентских погибло 2 жандармів і 15 студентів, а звиж 50 осіб потерпіло рани.

Берлин 23 марта. Ґр. Вальдерзе доносить з Пекину, що анґлійско-росийский спір о ґрунт в Тієнтсіні вже полагоджений.

Марсилія 23 марта. Великий страйк робітників в Марсилії все ще триває і часто приходить до розрухів на улицах. Богато осіб арештовано.

Петербург 23 марта. Нинї якийсь чоловік іменем Лаґовский стріляв три рази з револьвера до Побєдоносцева, прокуратора сьвят. синода але не зранив єго.

Льондон 23 марта. В парляментї предложено кореспонденцию Чемберлєна з Мільнером о услівях мира предложених Буром. Мільнер був рішучо противний амнестиї Бурів з Каплянду, котрі беруть участь у війнї против Анґлії. На покритє шкід давала Анґлія Бурам 1 міліон фунтів штерлїнґів. Зложенє оружия мало бути загальне в імени всїх Бурів.

так борзо раз пораз, що ледви можна було завдріти. Відтак служба від зелізницї і люди, що на то дивили ся, стапули між них і розтрутили їх. Тома мав червоний ґуз на чолї, де дістав кулаком. Езрі текла сильно кров з рота і він виплюв кусень вибитого зуба. Оба хотїли вирвати ся і знову кинути ся на себе, але їх ще дальше розтрутили. При тім якийсь поліцияи вхопив Тому за ковнїр і держав мов клїщами.

— Де він? — кричав Тома натягаючи свою шию, щоби виглядати свого ворога. — Чей менї не втече знову!

— Я тому не винен — сказав на то сторож безпечности флєґматично. — Такий пан, як Ви, повинен би встидати ся. Тихо тепер! Може вже будете ласкаві! Сї послїдні слова були наслїдком того що Тома силував ся енерґічно вирвати ся з рук поліцияна.

— Они менї втечуть! Я то знаю напевно! — кричав Тома з розпуки, бо оба, як Езра так і его товариш, котрим не був ніхто инший як лиш Бурт, котрого знаємо вже з Африки, щезли були єму з очий.

Єго обава показала ся аж надто оправданою, бо коли єму наконець удало ся вирвати ся з рук поліцияна, не міг вже знайти й слїду своїх ворогів. Деякі люди казали єму, куди они пішли. Він бігав за ними з одного перона на другий по великім двірци. Аж волосє рвав собі з голови, що дав їм втечи. Шукав їх цїлу годину аж наконець дав собі спокій і сам собі признавав, що дав ся третий раз збити з трони і тепер буде мусів знов чекати цїлий тиждень, заким буде мати нагоду викрити тайну.

Сумний і зажурений вийшов він з двірця і пустив ся на міст Ватерлю роздумуючи о тім, що стало ся в послїдній годинї та проклинав себе, що був так дурний і взяв ся до тої простої бійки, коли преці при спокійнім підглядаию міг був далеко більше осягнути. А все-таки рад був бодай з того, що досадив добре Езрі Джірдльстонови. То вдоволений то з невдоволенєм споглядав на свої чиколонки, котрі набігли єму були кровою і спухли. Нїби трохи усьміхаючись сховав покалїчену руку до кишенї, а коли знов подивив ся, побачив, що якийсь панок з червоним лицем як би чогось неспокійний ішов простісенько до него.

Не можна було сказати, чи той панок з червоним лицем ішов чи біг до него. Спосіб, в який він ішов, можна би найлїпше описати в той спосіб, що то був ряд коротких і нескладних скоків, а що той панок був трохи грубий, то видко було, що якась важна причина змушувала его до того поспіху. З его лиця лив ся піт і длятого єго ковнїр змяк і стратив форму. Коли Тома подивив ся на то червоне як грань лице та на єго як би наляканї черти, видав ся він єму якимсь знакомим. В тім блискучім капелюсї, в тих гарних камашах і довгім сурдутї до ходу, не міг ніхто инший бути, як лиш хоробрий майор Товія Клютербук.

Коли старий вояк був вже недалеко Томи, прискорив кроки ще більше, так що коли наконець станув перед ним міг лиш задиханий наставити єму якийсь лист.

— Прочитайте! — вимовив він на силу.

Тома отворив лист, прочитав его борзо і лице єго дуже поблїдло, як у майора було дуже червоне. Дочитавши до кінця не сказав і слова лиш обернув ся і побіг в тім самім напрямі, звідки ішов, а майор біг за ним так скоро, що ледви міг дихати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)